

med den eksekutive Myndighed at gøre, tilsidesætter Domsafgørelser og hindrer, at de Straffe, en Forbryder idømmes, blive eksekverede. Denne udtrykkelige Bestemmelse i Straffeloven sad Justitsministeren overhørig, og dette blev der ført fuldt Bevis for i denne Sal. Ikke desto mindre bleve alle Angrebene fejede til Side, alle Fordringer om Undersøgelse afviste, og man sluttede fra Regeringen og Regeringspartiets Side Kreds om denne Justitsminister.

Det er desværre en sørgelig Kendsgerning, som allerede er fremdragen af flere, at ikke mindre end to Gange blev den daværende Justitsminister greben in flagranti i at debitere bevidst Usandhed her i Salen. I Biografteateraffæren blev han greben i at fremsætte den Løgn, at det ikke var ham, der havde bestemt, hvem der skulde have den Biografteaterbevilling, han havde røvet fra Ole Olsen. Det blev i samme Øjeblik dokumenteret med hans egen Skrivelse til Politidirektøren, at denne Udtalelse var løgnagtig. Heller ikke dette kunde gøre Indtryk paa dette høje Ting.

Med Hensyn til den Adolphsenske Murstensaffære blev det i Tinget absolut og uigendriveligt dokumenteret, at Ministeren havde fremsat en bevidst Usandhed. Han havde her sagt, at han havde ikke solgt Adolphsen Mursten, og saa blev det dokumenteret, at samtlige Mursten, som vare leverede til Adolphsens Hus, vare leverede fra Justitsministerens Teglværk. Men naar en Mand saaledes er overbevist om i sit Embede at have overtraadt en bestemt Straffelovsparagraf, og naar han Gang paa Gang bliver greben i at staa og debitere bevidst Usandhed i dette Ting, have Forholdene udviklet sig saaledes, at — det kan Ordføreren stole paa — det danske Folketing er det eneste Parlament i hele Verden, der ikke øjeblikkelig vilde bringe en saadan Justitsminister til Fald.

Naar der nu her under denne Forhandling med megen Beklagelse tales om den overordentlig store Skam, som Albertis Bedragerier, hans nu afslørede Forbrydelser, have bragt over det danske Folk, vil jeg dog gøre opmærksom paa, at Skammen er gammel. Dette Ting gjorde jo Landet til en Fabel for hele Verden, fordi man saa det Særsyn her i Landet, at dette Parlament samledes om den Forbryder, om hvem der allerede den Gang var fremsat saa beviste Paastande som dem, der bleve fremsatte i Fjor.

De Herrer, der tale for Ringkøbing

og Vraa, som den højtærede Konseilspræsident og den ærede Ordfører, komme fra Valgkredse, hvor de Saar, som Albertis Bedragerier have slaaget, ikke bløde saadan, som de bløde omkring i de sjællandske Valgkredse. Vi, som repræsenterer sjællandske Landbokredse, have Ulykkerne ganske anderledes nær ind paa os og have maaske ogsaa derfor en bestemt Følelse af, hvor store de ere. Det Krav, som først og fremmest er oppe ude i de sjællandske Landbokredse, og som de sjællandske Bønder først og fremmest kræve, er en *Undersøgelse af*, hvad der her er foregaaet, en *Undersøgelse*, der gaar til Bunds, og en *Undersøgelse*, som ikke skaaner nogen. Det har glædet mig meget at høre fremsat fra forskellige Sider, baade fra den højtærede Konseilspræsidents og fra den ærede Ordførers Side, at ogsaa de kræve en saadan *Undersøgelse*. Hvad der maa undersøges, er efter min Mening først og fremmest, hvordan det egentlig er gaaet til med det Laan paa 1½ Mill. Kr., som den i Foraaet fungerende Finansminister har givet Alberti eller Sparekassen og dens Formand, og det er jo Formanden, thi desværre, den Bestyrelse har nok ikke betydet saa forfærdelig meget mere end de Nuller, der skulde staa bagved, for at de 15—16—20, han stjal, kunde blive til lige saa mange Millioner. Det maa nøjagtigt undersøges, og det maa undersøges ad retslig Vej, hvorledes det egentlig er gaaet til med det Millionlaan; der maa en Afhøring til under Edstvang af de Embedsmænd, som den højtærede, daværende Finansminister har forhandlet med. Alle Enkeltheder angaaende denne mærkelige Transaktion maa nøje oplyses, for at det kan blive ganske klart, om — hvad jeg haaber — den højtærede Finansminister ved denne Lejlighed har handlet ikke alene i god Tro, men ogsaa i velbegrunnet god Tro; thi der er jo mange Arter af god Tro, og det er ikke tilstrækkeligt, at man med den største Enfoldighed er i god Tro, naar man er Finansminister. Der kræves af en Finansminister en vis Omsigt, og har den ikke været lagt for Dagen ved denne Lejlighed, kan den gode Tro ikke siges at have været velbegrunnet hos den højtærede Finansminister. Det maa bl. a. faa Indflydelse paa det pekuniære Mellemværende, som ved denne Lejlighed er opstaaet mellem Staten og Sparekassen. Det kunde være, at Forholdet er af en saadan Beskaffenhed, at der kunde være Grund for Sparekassen til at nægte at tilbage-